

Kicsoda törődik a lelkek pásztorának¹ és vigyázójának²szívével?

Énekek: 25;161;395

Ige: 2Sámuel 24.

Nyár van, ragyogó napsütés még sincs világosság és szabadsághoz illő önfeledt nyugalom, hiszen a média és közbeszéd már hosszú hetek óta attól hangos, hogy a gyermekeink élete és a saját jövőnk a tét akkor, amikor Szodomáéhoz fogható egyetemes romlás által maga az ördög saját tulajdonaként tart igényt a gyermekeinkre és reánk. Egyiptomban is az elsőszülött fiúk élete volt a tét. Azt mondta Isten Egyiptom fejének, a fáraónak, hogy engedd el Izraelt az én elsőszülöttemet, hogy nekem szolgáljon, különben én is megölöm a te elsőszülöttedet! 2Móz 4:22-23. Legyünk teljesen bizonyosak afelől, hogy Urunk személyesen kell fel és jön el megszabadítani szemefényének tartott népét, ha azt valami fenevadként készül elnyelni az ellenség.

Vannak, akik a lelkekért folytatott háború legkegyetlenebb csatájának a hevében is a paradicsomi Kánaán soha nem látott szabadságáról papolnak, mások viszont azt mondják, hogy nincs már hova hátrálnunk, a falhoz értünk, hitvallást kell vallanunk és meg kell védenünk gyermekeinkkel együtt a jövőnket. De hogyan valljuk azt, hogy a gyermekeink, a fiaink és lányaink nem Szodomához, hanem Jeruzsálemhez tartoznak, ha meg sincsenek keresztelve, vagy, ami ennél is rosszabb, ha maguk a felmenők is már három, vagy négy generáció óta öntudatos hitvallókként soha nem kötelezték el magukat Krisztusnak? Vajon meg tudjuk-e védeni őket, ha még formálisan sem tartozunk a Krisztusnak tulajdonított egyházhoz? Nyilvánvaló, hogy a lelkünkért folytatott szellemi háború mára oda jutott, hogy az igaz hit lángját őrző pásztorok, vigyázók és vezetők a vezetésükre bízott nép önfeláldozó támogatása nélkül már régen nem elegendő ahhoz, hogy megoltalmazzanak a fejekben és lelkekben pusztító, végül pedig mindent a gyehennára vivő embergyilkos ellenségtől.

Mai igényekben arról hallottunk, hogy háromezer évvel ezelőtt sem volt könnyebb sorsa az Isten egyházának. Dávid idejében is sok neves hős küzdött az Úr ügyéért és népéért, miközben sokan voltak azok, akik csupán csak fosztogatókként és zsákmányt szerzőkként akartak részesülni az életüket feláldozó vezetőik győzelmeiből. Ők az ingyen zsákmányolt javak felélői! Ők azok, akik sohasem szembesülve önmagukkal, Istennel és halállal a saját testvéreik élete árán felkapaszkodva élvezik a tejjel és mézzel folyó föld gyümölcseit.

Ennek az ószövetségi igaz történetnek a nyitánya rendkívül drámai, mert az Isten nevére elnevezett nép olyan tette kényszeríti az Urat, amit Ő csak kényszerűségből kénytelen megtenni. Szentlélek tolmácsolásában ugyanis azt hallottuk, hogy „újból megharagudott az Úr Izraelre, ezért felingerelte ellenük az Isten szíve szerint való (1Sám 13:14) királyukat, Dávidot (2Sám 24: 1).

A Krónikák könyvének írója azt is elmondja, hogy Isten ehhez a felingerléshez a Sátánt is bevonta azzal, hogy megengedte neki, hogy Izrael ellen támadjon a Dávid népszámlálásra való ösztökélésével³. Mózes törvénye szerint a népszámlálás Isten a váltsággal kinyilvánított szuverenitása alá tartozik, a törvényben meghatározott módon, azaz, csak váltságdíj megfizetésével és váltságáldozat bemutatásával lehet azt gyakorolni, hogy csapás ne legyen az

---

¹ Mert olyanok valátok, mint tévelygő juhok; de most megtértetek lelketek pásztorához és felvigyázójához. 1Pét 2:25.

² Engedelmeskedjete elöljáróitoknak és fogadjatok szót, mert ők vigyáznak lelkeitekre, mint számadók; hogy ezt örömmel műveljék és nem bánkódva, mert ez nektek nem használ. Zsid 13:17.

³ סוּת (sút) Hifil 1) ösztökél, buzdít, uszít, feltüzel, felingerel vki ellen, felbujt 2) csábít, csalogat

Isten tulajdonát képező nép megszámlálása miatt (2Mózes 30: 12). „Nincs számbavétel váltság nélkül. (...) Isten a váltságon át tart számon (...).”⁴ Váltság és számbavétel tehát összetartoznak, megváltva lenni annyit tesz, mint Isten népe közé számláltatni, de ez a számolás az Úr felségterülete; kizárólag Ő az, aki számol, aki a vérevel fizetett! „A számlálás maga a váltság, ami pedig a Krisztus halálából és feltámadott életéből való részsülés!” (...) A szeretet Istene mindig „azt keresi, kit tartson számon, kit válthat meg, kit teremthet újjá Krisztus képe és hasonlósága szerint!”⁵

Nem így az Isten ellensége, a Sátán, aki maga is számon tartja a sajátjának vélt (Luk 4:5-7 és Máté 4:8-9) világot. Ugyanis „a világ állandó politikai gyakorlata, hogy számba veszi a maga hatalmát úgy, hogy népszámlálást (népszavazást) tart.”⁶ A Jelenések könyvében „a fenevad is pontosan ezt teszi, számba veszi hatalmát és birodalmát, kik azok, akik a Bárány Jézus oldalán megállva ellene vannak. A Sátán „a számbavételhez elszemélytelenít, de közben maga is elszemélytelenedik,”⁷ „sőt az elszemélytelenítő hatalom önmagát is számmá (666), egy karakterré teszi (Jel 13, 17).”⁸ Míg tehát Isten nevünkön szólítva (Ézsa 43: 1) a markaiba metszve (Ézs 49:16), személyként tart számon a Sátán és csatlós fenevadjai szemében az elszemélytelenített ember már csak vagonkérdés, krematórium-kapacitás és a tarkón-lövésre számoltak számára kiásott árok-nagyság kérdése.

Az esemény színpal előtti terében, vagyis a színpadon annyit látunk, hogy Dávid király tudni akarja ki és mennyi az a nép, akire számíthat, mert a legutolsó filiszteusok elleni küzdelmében maroknyi önmagával a végkimerülésig kockáztatta az életét. A túlerő láttán és a gyávaság miatt a hűségfogadalmat tett hadinép a bőrét mentve kihátrált mögüle. Az Úr viszont nem hagyta el Dávidot, hanem csodát tett, amikor Eleázár harmadmagával, úgy küzdött és győzött, hogy a kardja a kezéhez ragadt (2Sám 23: 9-10). Akkor az Úr megszegyenítő nagy vereséget mért a filiszteusokra. E csodás győzelem után a hadinép újra csatlakozott a győzelmet hozó hősökhöz, de nem a megfutamított sereg megsemmisítésé végett, hanem csak azért, hogy fosztogathasson (2Sám 23: 11).

Ki az, aki egy ilyen halálélmény után vádolni meri azt a történetesen Dávidnak nevezett királyi vezetőt, aki a jövőre nézve tudni akarja, hogy kire számíthat? A feltett kérdésre a felelet először is az, hogy a Vádló, héberül Sátán, okkal és ok nélkül folyamatosan, azaz a létéből fakadóan vádol. Másfelől viszont Gád próféta által a színpalak mögé tekintve tisztán kell látnunk azt, hogy nem Dávid ingerültsége volt a bűn, amit Isten ellen elkövetett, hanem a tett, amit ingerült állapotában a Sátán sugalmazására vitt véghez, amikor képletesen szólva az Isten zsebében lévő pénzt akarta megszámlálni, amikor az Isten tulajdonában kutakodott. Az Úr tulajdonában senkinek nem lehet büntetlenül garázdálkodnia, még magának Dávid királynak sem! Ezt a leckét akarja Jakab apostol maga is megtanítani, amikor így szól:

„Alázzátok meg magatokat az Úr előtt, és felmagasztal titeket. Ne szóljátok meg egymást atyámfiai. Aki megszólja atyjafiát, és aki kárhoztatja atyjafiát, az a törvény ellen szól, és a törvényt kárhoztatja. Ha pedig a törvényt kárhoztatod, nem megtartója, hanem bírāja vagy a törvénynek. Egy a törvényhozó, aki hatalmas megtartani és elveszíteni: kicsoda vagy te, hogy kárhoztatod a másikat?” Jak 4:10-12. Pál apostol pedig ugyanezt így kérdezi:

---

⁴ Visky Ferenc: Nagyobb van itt. Koinónia Kolozsvár 2018. oldal 342.

⁵ Uo.

⁶ Visky Ferenc: Nagyobb van itt. Koinónia Kolozsvár 2018. oldal 338.

⁷ Uo.

⁸ Uo. oldal 337.

„Te kicsoda vagy, hogy kárhoztatod a más szolgáját? Az ő tulajdon urának áll vagy esik. De meg fog állani, mert az Úr által képes, hogy megálljon.” Róm 14:4. A te testvéred tehát nemcsak az Úr szolgája, hanem a Krisztus Jézus véren szerzet tulajdona is!

Manapság a Sátán ügyvédjét játszva könnyű a lelkek pásztorának⁹ és vigyázójának¹⁰ emberét, vagy embereit, éjjel és nappal szidni, gyalázni, kárhoztatni, amiért népe szavára és hűségére vágyva tudni akarja, hogy ki az, aki az Úrért és népéért mindvégig kitart az oldalán. Mi ne ülünk be a csúfalkodók eme székébe (Zsolt 1: 1), hanem térdeljünk Krisztus Urunk örökkévaló trónja elé a közbenjárva könyörgők közé, mert az Úr öldöklő angyala már kivont karddal áll közöttünk!

„Intelek azért mindenekelőtt, hogy tartassanak könyörgések, imádságok, esedezések, hálaadások minden emberekért, királyokért és minden méltóságban levőkért, hogy csendes és nyugodalmas életet éljünk, teljes istenfélelemmel és tisztességgel. Mert ez jó és kedves dolog a mi megtartó Istenünk előtt, Aki azt akarja, hogy minden ember üdvözüljön és az igazság ismeretére eljusson. Mert egy az Isten, egy a közbenjáró is Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus, Aki adta önmagát váltságul mindenekért, mint tanúbizonyság a maga idejében (...):” 1Tim 2:1-6.

Végezetre imádkozzatok értünk atyámfiai, hogy az Úrnak beszéde terjedjen és dicsőíttessék, amiként ti köztetek is. És hogy meneküljünk meg az alkalmatlan és gonosz emberektől. Mert nem mindenkié a hit! 2Thess 3:1-2.

Minden olyan számlálás (számon tartás), amelyik elválik a váltságtól, mert nem a váltság indulatából, vagyis nem szeretetből történik, és nem Isten megváltó szándékát nyilvánítja ki, ítélet alá esik. Ezt jelenti a csapás (2Mózes 30: 12). Van, aki úgy fordítja: ne legyen rajta csapás, nehogy vereséget szenvedjen a harcban.

A történet szerint, amikor Dávid számlálta meg a népet, iszonyú romlásnak nyitott utat, mert semmilyen emberi számlálással nem tudjuk megszámolni az Isten népét, az Úr tulajdona úgy embernek, mint angyalnak megszámlálhatatlan és számba-vehetetlen titok. Az aratásig az Úr senkit nem enged számolni, mert a mi számolásunkkal elengedhetetlenül kiszakítjuk a konkollyal együtt a termőre fordult búzát is! Máté 13:24-30.

A történet szerint Dávid végül azért roskadt össze, mert a hetvenezer férfi közt, olyan igazak voltak, akikhez Dávid személyesen is kötődött, kik hűségesekként estek áldozatul a dögvésszel öldöklő angyalnak.

Dávid igaz ember volt, ezért bajtársai elvesztésének fájdalmas gyászával kellett szembesülnie bűnével. azzal, hogy Isten benne fellángolt jogos haragjának ingerültségében engedett szabad folyást esztelennek bizonyult tettének, és nem vette észre, hogy ezzel a harag edényévé válik a Sátán kezében. Az Ige és a törvény semmibe vételének végzetes bűne ez, amit a prófétánál így olvasunk:

- „Vajon kedvesebb-e az Úr előtt az égő- és véres áldozat, mint az Úr szava iránt való engedelmesség? Íme, jobb az engedelmesség a véres áldozatnál és a szófogadás a kosok kövérénél! Mert, [mint] a varázslásnak bűne, [olyan] az engedetlenség; és bálványozás és bálványimádás az ellenszegülés.” 1Sám 15:22-23.

---

⁹ Mert olyanok valátok, mint tévelygő juhok; de most megtértetek lelketek pásztorához és felvigyázójához. 1Pét 2:25.

¹⁰ Engedelmeskedjétek előjáróitoknak és fogadjatok szót, mert ők vigyáznak lelkeitekre, mint számadók; hogy ezt örömmel műveljék és nem bánkódva, mert ez nektek nem használ. Zsid 13:17.

Ez, és ehhez hasonló szörnyűségek történnek, amikor abban a nagy szellemi háborúban, amiben keresztyénként szüntelenül állunk, kihátrálunk lelkeink pásztora¹¹ és vigyázója¹²mögül, vagy többes számban a pásztoraink és vigyázóink mögül.

Akik az Úrnak a szívükben már hátat fordítottak így gondolkodnak:

- Harcoljon és győzőn egyedül, ha akar. Ha győz, majd elmegyünk a zsákmányért, ha elbukik, megmentjük a bőrünket! Valóban (...)?

Van, hogy az Úr irgalmassága csodát tesz és minden emberi segítség nélkül győzelmet ad. E győzelem ragyogásában, mint éjjelilepke a fényre, az összes nehézségből kihátrálok azonnal megjelennek, de nem az Isten dicsőítésére, vagy arra, hogy kivegyék a részüket a terhek hordozásából, hanem „fosztogatni”, jelentsen bármit is ez a keresztyénséget műkedvelőként fogyasztó embereknek.

Ingerültségében Dávid nem vette észre az Isten öldöklő angyalát, látására a szemét az Úr által megsebzett szíve, bűnbánata és gyásza nyitotta meg. Dávid a 70000 férfi halálával szembesülve látja az Isten öldöklő angyalát Jeruzsálem felé fordulni és megállni a jebuszi Arauna szérűjén. Dávid nem a dögvész járványát látja, nem egy vírust lát pusztítani, hanem Az Isten ítéletét végrehajtó angyalt!

Gád próféta parancsba adta Dávidnak, hogy ott az ítélet angyala előtt építsen oltárt az Úrnak, hogy engesztelő áldozatot bemutatva, megszűnjen az Úr haragja és visszahívja a népet irtó öldöklőt.

Testvérem! Ott, azon az oltáron a heveskedésében és esztelenségében cselekvő Dávid is behalt, hiszen nemcsak annyi történt, hogy vett egy bárányt, egy borjút, egy ökröt és azt feláldozta, hanem elődjéhez, Mózeshez hasonlóan (2Móz 32:9-14) ő magának tulajdonítva magára vette saját népe bűneit, amikor így szólt:

- „Bizony én vétkeztem, és én követtem el bűnt, de az én nyájam nem követet el semmit! Sújtson le kezed inkább énreám és az én atyámnak házanépe ellen.” 2Sám 24: 17. „Azért most, oh Uram, vedd el, kérlek, a te szolgáltnak álnokságát; mert felette esztelenül cselekedtem!” 2Sám 24: 10.

Testvéreim! Ez az Istent kiengesztelő oltár változtat át bennünket névtelen és személytelen karakterekből az Isten számára élő és új névvel bíró személyekké, ha úgy tudunk közbenjárni testvéreinkért, hogy magunkra vállaljuk a bűneiket az Istennek szent oltárán!

A magunk önigazultságának tudatában könnyű végig nézni és tudomásul venni tízezrek vagy éppenséggel milliók halálát, miközben azt mondjuk, hogy maguknak és saját bűneiknek köszönhetik. De elhordozhatatlan igaz teher azt mondani, hogy különbek voltak nálamnál, mégis elvesztek. Álljunk meg Atyánk előtt a Fiúságnak ezzel a lelkületével és indulatával!

Számunkra ez az oltár a mi Urunk Jézus Krisztus váltsága, az ő kereszthalálával megtörtént áldozata, amellyel megbékítette Istent. Ezért és csakis ezért az áldozatért Isten nem fosztogatóként tekint reánk, hanem, mint gyermekeire, akiknek romolhatatlan ajándékokat osztogat és mint szent papjaira, akik kedves áldozatokkal járulnak szent színe elé. Hiszen ő

---

¹¹ Mert olyanok valátok, mint tévelygő juhok; de most megtértetek lelketek pásztorához és felvigyázójához. 1Pét 2:25.

¹² Engedelmeskedjétek előjáróitoknak és fogadjatok szót, mert ők vigyáznak lelkeitekre, mint számadók; hogy ezt örömmel műveljék és nem bánkódva, mert ez nektek nem használ. Zsid 13:17.

most is irgalmasságot (Máté 9:13; 12: 7) és nem áldozatot akar, holott a szeretet¹³ maga az áldozat. Ámen.

Áldás: „Úgy szóljatok és úgy cselekedjete, mint akiket a szabadság törvénye fog megítélni. Mert az ítélet irgalmatlan az iránt, aki nem cselekszik irgalmasságot; és dicsekedik az irgalmasság az ítélet ellen.” Jak 2:12-13.

---

¹³ Mert szeretetet (=irgalmasság) kívánok, nem pedig áldozatot, Isten ismeretét inkább, mint égőáldozatokat. Hóseás 6: 6.